

N:o 12.

Af Herr E. G. Boström: Angående förändrade grunder för justitieråds pensionsrätt.

När vid 1874 års riksdag lönerna reglerades för ledamöterna i Konungens Högsta Domstol, fattades ej något särskildt beslut rörande samme embetsmäns pensionsrätt, hvadan de åtnjuta pension enligt äldre då gällande författningar. Enligt dessa uppbära de i pension 80 procent eller $\frac{4}{5}$ af sin lön (10,000 kronor) efter uppnådd 65 års ålder och vid pass 40 års tjenstgöring, så vida genom läkarebetyg styrkes försvagad hälsa och minskad arbetsförmåga. Ovilkorlig rätt till pension erhålles först vid uppnådd 70 års ålder.

För ledamöter i rikets hofrätter och häradshöfdingar gälla dock i afseende å pensionering andra bestämmelser i öfverensstämmelse med Kongl. brefvet af den 1 Juni 1877, så att dessa äro ovilkorligen berättigade till pension efter uppnådd 65 års ålder och 35 års tjenst. I detta afseende äro således justitieråden i en mindre gynsam ställning. Något skäl till bibehållande af denna olikhet torde ej kunna uppletas, utan synas mig alla tala för att samma åldersbestämmelser i afseende å pensionsrätt gälla för alla domare.

Men olikhet råder ock mellan justitieråd å ena och ledamöter i hofrätt och häradshöfdingar å andra sidan, i det att de senare äro förpligtade att vid fyllda 70 år afgå från tjensten, hvilket de förre deremot icke äro. Denna bestämmelse, föreslagen af Kongl. Maj:t och utan gensägelse godkänd af Riksdagen, gjordes, hvad beträffar ledamöterna i rikets hofrätter, till vilkor för åtnjutande af de högre löneför-

måner, som vid 1876 års riksdag dem medgåfvos, och när år 1878 pensionerna för häradshöfdingarne ökades till nu utgående belopp, stadgades samma skyldighet för dem, som derefter blefvo till detta embete utnämnde. Anledningen till detta stadgande ligger i öppen dag, att nemligen ingen kan anses vid så framskriden ålder vara i besittning af sådana själs- och kroppskrafter, som det maktpåliggande domarevärfvet kräfver. Och gäller detta för domare, hvilkas beslut dock kunna underställas högre myndighets pröfning, synes det böra i ännu högre grad gälla för dem, som hafva att fatta det sista afgörande domslutet. Saken synes mig så klar, att den ej tarfvar någon vidare utveckling. Naturligen kan likväl denna bestämmelse ej tillämpas på andra än dem, som hädaneftre blifva till justitieråd utnämnde.

Jag hemställer alltså, att Riksdagen ville för sin del besluta,

att justitieråd må förklaras berättigad att från och med månaden näst efter den, då han efter fyllda 65 lefnads- och 35 tjenstår från embetet afgått, under sin återstående lifstid uppbära å allmänna indragningsstaten en årlig pension af 8,000 kronor; samt

att justitieråd, som hädaneftre utnämnes, skall vara förpligtad att vid fyllda 70 års ålder från embetet afgå.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 19 Januari 1885.

Er. Gust. Boström.